

skudte Kapital, og dette vil man neppe kunne være bekendt overfor Udlandet.

Det ærede Medlem fra Nykøbing fremhævede en Række Anker mod „Tryg“'s tidligere Ledelse. Han sagde bl. a., at jeg begyndte med at sige, „at Andelsbevægelsen til Støtte for Livsforsikring var noget af det mest udmærkede, der nogen Sinde var fremkommet; men jeg maa gøre opmærksom paa, at Andelsanstalten og Andelsbevægelsen ikke har noget som helst med hinanden at gøre udover Navnet, som Direktør Olesen har fundet paa at knytte til Livsforsikringsanstalten for den rene Reklames Skyld“.

Det er fuldkommen utroligt, at det ærede Medlem staar op her i Tinget og siger saadanne Ting. Han røber et Ukendskab med Forholdene, som er ganske utroligt. Jeg har her et lille Værk, som hedder: „De danske Livsforsikrings-selskabers Forening“'s Overfald paa „Andelsanstalten“, og i dets Slutning staar følgende: „„Andelsanstalten“, der som bekendt har sin Rod og sit Virkefelt i den danske Landbostand, idet den i Aaret 1904 stiftedes af ansete Andelsmænd og formede sine Vedtægter paa Grundlag af de af selve Andelsudvalget anerkendte Andelsprincipper . . . Det er vort Haab, at Landbostanden ikke vil taale, at dens særlige Organisationsret krænkes af de københavnske Kapitalselskaber“. Det er undertegnet Kr. Wium, J. H. Olesen, Keiser-Nielsen, Sognepræst, Folketingsmand. Det vil altsaa heraf ses, at Andels-selskabet er stiftet af ansete Andelsmænd og formede sine Vedtægter paa Grundlag af selve Andelsudvalgets Principper. Nu siger det ærede Medlem, at det er Direktør Olesen, som har opfundet Navnet „Andelsanstalten“ af rene Reklamehensyn. Jeg forstaar ikke, at man, naar man ikke kender mere til Sagen, da vil fremsætte saadanne fuldkommen uvederhæftige Paastande her i Tinget. Jeg skal gøre opmærksom paa, at „Andelsanstalten“ var allerede grundet, da Direktør Olesen kom til, og at den havde faaet det Navn nogen Tid forinden. Til dens Start var knyttet Mænd som de tidligere Ministre Thomas Larsen og Jensen-Sønderup, det bekendte Amdtsraadsmedlem Niels Martin Jensen, Amdtsforvalter N. P. Jensen og mange andre fremtrædende Andelsmænd. Hvor kan det ærede Medlem saa sige, at det var Direktør Olesen, som opfandt Navnet af Reklamehensyn? Jeg synes ikke, man har Lov til at sige den Slags Ting.

Det ærede Medlem fremhævede endvidere, at Olesen lejede en Hær af Agenter til Anskaffelsesarbejdet: „Der var ikke den havarerede Eksistens, som var for langt

nede til at kunne blive Agent for „Tryg“; der var ikke den Person, som var sunket saa dybt, at han ikke kunde gaa op hos „Tryg“ og faa fast Løn og Provision. Man indførte ogsaa kvindelige Agenter, og at de ikke alle sammen var de pæneste Damer, derom kan vist Sædelighedspolitiets Protokoller tale“. Det underer mig navnlig, at et Medlem, der er Socialdemokrat, vil fremsætte saadanne grove Injurier mod en stor Stab af Medborgere, og det underer mig næsten, at slikt kan passere uden Paatale her i Tinget. Det ærede Medlem skyder her saa langt over Maalet, at der ikke er Grund til at imødegaa ham. De Mennesker, som er Livsforsikringsagenter . . .

Formanden: Det ærede Medlem er ikke berettiget til at udtale, at en tidligere Taler har fremsat grove Injurier.

Rørdam: Jeg skal rette mig efter Formanden. De Mennesker, som er Livsforsikringsagenter, danner som Regel en Stab, som snart arbejder for eet, snart for et andet Selskab. Hvis det ærede Medlem havde Ret i sine Betragtninger om Livsforsikringsagenter, var der kun saa meget mere Grund for Staten til at forhindre privat Livsforsikringsvirksomhed. Saa kom det ærede Medlem ind paa disse — han kalder dem Værtshusforsikringer. At der mellem 80,000 Forsikringer, der aarlig bliver tegnet til „Tryg“, maaske er tegnet en Del paa Værtshuse, er ikke umuligt, men jeg vil for øvrigt sige, at det at tegne Livsforsikringer ikke er det værste, Folk kan bestille paa Værtshuse. Naar det ærede Medlem endvidere taler om de Provisioner, som blev udbetalt ved Tegning af Forsikringerne, og siger: „lidt efter lidt bredte Demoralisationen sig blandt alle dem, der skulde tegne Forsikringer, saaledes at de fik den Opfattelse, at det var ganske ligegyldigt, om de forsikrede havde i Sinde at betale deres Præmier; blot de kom med en Begæring underskrevet af et eller andet Navn, saa fik Direktøren sin Provision, saa fik Kontorcheferne deres, Afdelingscheferne og Overagenterne og Underagenterne deres“ —, saa maa jeg bemærke, at det er ganske grebet ud af Luften. Det er oplyst for mig, at ikke en af de paa Kontoret ansatte Personer, hverken Kontorchef, Afdelingschefer eller nogen af Kontorpersonalet havde, nogen Art af Provision eller Tantième, men kun fast Gage. Direktøren derimod havde 1 pro Mille i Provision, men kun af Forsikringer, der virkelig blev indløst. Direktør Olesen har ganske vist meddelt mig,